

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3. Vtrum assumpserit hominem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

Super Questionis quarta Articulum tertium.

Tertius tertij articuli directe querit de homine, ut distinguitur contra naturam humanam.

In corpore articuli duo fiunt: primo respondetur quaestioe negative. secundo excluditur error contrarius. Conclusio responsiva est, Non est proprie dictum, quod filius Dei assumpsit hominem.

ARTICULUS III.

Utrum persona diuina assumpsit hominem.

AD TERTIUM sic proceditur. Videtur quod persona diuina assumpsit hominem. Dicitur enim in Plalm. 64. Beatus, quem elegisti & assumpsisti, quod glossa exponit de Christo. Et Augustinus dicit in lib. 7 de Agone Christiano, quod filius Dei hominem assumpsit, & in illo humana perpeffus est.

2 Præter. Hoc nomen, homo, significat naturam humanam: sed filius Dei assumpsit humanam naturam, ergo assumpsit hominem.

3 Præter. Filius Dei est homo: sed non est homo, quem non assumpsit: quia sic esset paritate Petrus, uel quilibet alius homo, ergo est homo, quem assumpsit.

SED CONTRA est auctoritas Felicis Papæ & martyris, quæ introducit in Ephesina synodo. Credimus in dominum nostrum Iesum Christum de uirgine Maria natum: quia ipse est Dei sempiternus filius & uerbū, & non homo a Deo assumptus, ut alter sit præter ipsum.

RESPON. Dicendum, quod sicut supra dictum est, illud quod assumitur, non est terminus assumptionis, sed assumptioni præintelligitur. Dictum est autem, quod indiuiduum, in quo assumitur humana natura, non est aliud quam diuina persona, quæ est terminus assumptionis. Hoc autem nomen homo, significat humanam naturam, prout nata est in supposito esse: quia, ut dicit Damascus, sicut hoc nomen Deus significat eum, qui habet diuinam naturam, ita hoc nomen homo significat eum, qui habet naturam humanam: & ideo non est proprie dictum, quod filius Dei as-

sumptum, ideo in litera dicitur, quod sicut non potest dici suppositum assumptum, ita non potest dici homo assumptus.

In responsione ad tertium, cum legis nouit, quod filius Dei est homo, cuius naturam assumpsit, caue ne fallaris, puta, quasi

sumpsit hominem, supponendo (sicut rei ueritas se habet) quod in Christo sit tantum unum suppositum, & una hypostasis: sed secundum illos, qui ponunt in Christo duas hypostasies, uel duo supposita, conuenienter & proprie dici posset; quod filius Dei hominem assumpsisset. Unde & prima opinio quæ ponitur in sexta distinctio, tertij lib. Sententiarum, concedit hominem esse assumptum: sed illa opinio erronea est, ut supra dictum est.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod huiusmodi locutiones non sunt extendendæ tanquam propria: sed pie sunt exponendæ ubique que a sacris doctoribus ponuntur: ut dicamus hominem assumptum, quia eius natura est assumpta, & quia assumptio terminata est ad hoc, ut filius Dei sit homo.

AD SECUNDUM dicendum, quod hoc nomen, homo, significat naturam humanam in concreto, prout scilicet est in aliquo supposito: & ideo sicut non possumus dicere, quod suppositum sit assumptum, ita non possumus dicere, quod homo sit assumptus.

AD TERTIUM dicendum, quod filius Dei non est homo, quem assumpsit, sed cuius naturam assumpsit.

ARTICULUS IIII.

Utrum filius Dei debuerit assumere humanam naturam abstractam ab omnibus indiuiduis.

AD QUARTUM sic proceditur. Vt quod filius Dei debuerit assumere humanam naturam abstractam ab omnibus indiuiduis. Assumptio enim humanæ naturæ facta est ad communem omnium hominum salutem: unde dicitur ad Timotheum 4. de Christo, quod est saluator omnium hominum.

Et hoc asserendo rationem Aristoteli, secundum conditionem, si esset humanitas sic separata, & responderetur negative ad questionem, quod si esset sic, non fuisset conueniens quod assumeretur a filio Dei. Et hoc probatur tripliciter: primo, quia humanitas communis non est personabilis, quia non est indiuiduabilis: persona enim indiuiduum quoddam est, assumptio autem ad personalem unionem terminatur.

Vbi statim occurrit dubium de ueritate illius propositionis, est contra rationem formæ communis, ut sit in persona. Et ratio dubij est: quia si humanitas esset subsistens (ut Platonicè dicitur finxisse) non esset excellentior aliis subsistentibus separatim, quales sunt angeli: sed non est contra rationem angelicæ naturæ esse in persona, immo de facto natura angelica est personata; ergo non esset contra rationem humanitatis separatae personari.

3. dist. 6. q. 1. art. 2. & dist. 7. lib. 2. & opusc. 1. ca. 21. & opusc. 3. cap. 31. & 32. & 33. & Phil. 2. Gl. ordin. & interlinea. Cap. 11. an. med. tom. 3.

Ex Ephesina synodo refer ut in Chalcedonensi actione dum Niceana synodi si des legitur.

Art. preced.

Q. 3. art. 2. & 3.

Lib. 3. c. 4. in princ. & circa finem.

D. 7. m.

D. 11. a.

Vt patet Arista. q. 2. art. 1. q. 2. 6.

Art. p.

Art. p.

Lib. 6. c. 11. p. 10.

Sup. q. 2. ad 2. q. 2. ad 2. q. 2. ad 2. q. 2. ad 2.